

РЕШЕНИЕ

№ 22565

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7269** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр.чл.190а от Закон за водите (ЗВ).
Образувано е по жалба от Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“ (ДПУСЯ), ЕИК[ЕИК] подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк.В. В., срещу предписание, обективирано в Констативен протокол (КП) № 04-03-14/18.04.2024 г. от проверка и контрол на язовирната стена и съоръженията към нея и документация за експлоатация, издаден от длъжностни лица в Регионален отдел (РО) на Главна дирекция „Надзор на язовирните стени и съоръжения към тях“ (ГДНЯСС) „С. централна България“ към Държавна агенция за метрологичен и технически надзор (ДАМТН).

В жалбата се твърди, че констативния протокол е незаконосъобразен, поради нарушение на административнопроизводствените правила и несъответствие с материалния закон. Изложени са доводи, че вече е съставян протокол с идентично предписание за съответния язовир с № 04-03-13/02.06.2023 г., като същият е обжалван и е образувано адм.дело № 8798/2023 г. по описа на Административен съд-София град, по което било постановено Решение № 372/15.01.2024 г., с което била отхвърлена жалбата на ДПУСЯ. Решението било оставено в сила с Решение № 6646/30.05.2024 г. по описа на ВАС, Трето отделение, постановено по дело № 1953/2024 г. Според жалбоподателя към датата на издаване на оспорваното в настоящото производство предписание, спорът е бил висящ, поради което и не

следвало да се издава предписание с идентично съдържание.

По изложените съображения се иска прогласяване на нищожност на даденото предписание на основание чл.27, ал.2, т.2 от АПК, а алтернативно се отправя молба за отмяна на оспорения акт. Претендира се и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят – Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Ответниците – съставителите на КП № 04-03-14/18.04.2024 г. от проверка и контрол на язовирна стена и съоръженията към нея и документацията за експлоатация – главен инспектор В. Д. Б. в РО НЯСС „С. централна България“ – В. Т. и старши инспектор И. К. И. в РО НЯСС – Р. към ДАМТН, редовно призовани, не се представляват. В представено по делото писмено становище от 21.10.2024 г. чрез своя процесуален представител –юрк.З. излагат доводи за неоснователност на жалбата. Сочи се, че даденото предписание не е нищожно, издадено е от компетентни лица, при липса на допуснати процесуални нарушения. Излагат се аргументи, че ако съответното предписание не е било дадено, би било налице бездействие от страна на административния орган и поощряване на собственика на язовир „Б.“, който е класифициран в първа висока степен на потенциална опасност, към неизпълнение на задълженията и отговорностите му по смисъла на Закона за водите и Наредбата за условията и реда за осъществяване на техническата и безопасната експлоатация на язовирните стени и на съоръженията към тях и за осъществяване на контрол на техническото им състояние.

В заключение се оправя молба за отхвърляне на жалбата, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд - София град, второ отделение, 29-и състав, намира жалбата, с която е сезиран, като такава подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

След като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че язовир „Б.“, съставляващ поземлени имоти с идентификатори 06481.133.194, 06481.33.193 и 06481.40.294 по КККР в землището на [населено място], е предоставен за управление на Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“ (ДПУСЯ), което дружество по силата на чл.139д от ЗВ упражнява правата и изпълнява задълженията на собственик на язовирната стена и съоръженията към нея.

На 18.04.2024 г. е извършена проверка на язовир „Б.“, област Р., от длъжностни лица в

РО ГДНЯСС „С. централна България“ към ДАМТН. В хода на проверката е установено, че по ската на мокрия откос в централната част от язовира съществува ровина с видими размери ширина около 0,5 – 0,6 м. и дълбочина 0,2 м., вследствие свободното оттичане на дъждовните води. Констатирано е, че продължаващата експлоатация на съоръжението в това състояние ще доведе до компрометиране на каменната броня и подравяне на асфалтовото покритие на короната в описания участък, като същите ерозивни процеси и по същата причина (неорганизирано отвеждане на дъждовните води) са установени и в участъка вход мостово съоръжение – десен скат преливен канал.

Във връзка с извършената проверка е съставен Констативен протокол (КП) № 04-03-14/18.04.2024г., с който е дадено предписание на ДПУСЯ, като субект, който упражнява правата и задълженията на собственик на язовирната стена и съоръженията към нея, със следното съдържание: „Да се предприемат действия по организирано отвеждане на дъждовните води в участъка вход мостово съоръжение – десен скат преливен канал“. Даден е срок за изпълнение до 30.10.2024 г.

Констативният протокол е връчен срещу подпис на представител на жалбоподателя на 18.06.2024 г., а жалбата срещу него е постъпила на 01.07.2024 г.

При тези данни и след като извърши длъжимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Актът е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.190а, ал.1, т.3 във вр.с чл.190, ал.4 от ЗВ - длъжностни лица от РО „С. централна България“ на ГДНЯСС, на които видно от т.32 и т.35 от Заповед № 2010-181 от 23.03.2023 г. на председателя на ДАМТН са делегирани правомощия да дават предписания по спазване и прилагане на приложимата нормативна уредба.

Съгласно чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ председателят на ДАМТН или оправомощени от него длъжностни лица по чл.190, ал.4 имат право да дават предписания на собствениците на язовирни стени и/или на съоръженията към тях съобразно правомощията си по този закон и наредбата по чл.141, ал.2, както и да определят срок за тяхното изпълнение.

Аналогична е разпоредбата на чл.117, т.3 от Наредбата за условията и реда за осъществяване на техническата и безопасната експлоатация на язовирните стени и на съоръженията към тях и за осъществяване на контрол за техническото им състояние (Наредбата), според която при изпълнението на правомощията по чл.116 контролните органи от ДАМТН имат право да дават предписания на собствениците на язовирни стени и/или съоръженията към тях съобразно правомощията си по Закона за водите и тази наредба, както и да определят срок за тяхното изпълнение. Разпоредбата на чл.10, ал.4 от ЗВ определя, че политиката, свързана с контрола върху техническото състояние и безопасната експлоатация на язовирните стени и на съоръженията към тях, се осъществява от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор. Съгласно чл.140, ал.2, т.1 от ЗВ, председателят на ДАМТН или оправомощени от него длъжностни лица осъществяват контрол за изпълнение на

дейностите по чл.138, ал.4, т.8 от ЗВ, а именно изпълнение на мерки за поддържане на язовирните стени и съоръженията към тях в изправно техническо състояние и осигуряване на безопасната им експлоатация.

В тази връзка се обосновава извод, че председателя на ДАМТН и за оправомощените от него длъжностни лица са налице законодателно уредени правомощия в чл.140, ал.2, т.1 във вр. с чл.138, ал.4, т.8 от ЗВ, касаещи извършване на контрол по техническото състояние на язовирните стени, а според чл.190а, ал.1, т.3 от ЗВ могат да се дават предписания по повод осъществяване на тези правомощия.

Оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото издаване, а именно констатираното неорганизирано отвеждане на дъждовните води. Именно за отстраняване на тази нередовност е дадено процесното предписание. Тук волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висиящия съдебен процес.

При издаването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да съставляват самостоятелно основание за отмяната му.

При издаване на акта правилно са приложени и материалноправните разпоредби.

Според чл.4, ал.1 от Наредбата, собственикът на язовира стопанисва, поддържа, организира, провежда, ръководи и осъществява техническата и безопасната му експлоатация и опазването на околната среда. Съгласно чл.7 от Наредбата, собственикът отговаря за изпълнението на всички изисквания по Закона за водите и за осигуряването на безопасна експлоатация на язовирите. В случая ДПУСЯ е адресат на цитираните норми, тъй като според чл.139д от ЗВ при осъществяването на своята дейност има правата и задълженията на собственик на язовирните стени и съоръженията към тях.

Безспорно свободното оттичане на дъждовните води би довело до разрушаване на каменната броня и подравяне на асфалтовото покритие на короната в конкретния участък – десен преливен канал. В този смисъл техническото състояние на язовира е неизправно и даденото предписание съответства с целта на закона.

Язовир „Б.“ е класифициран като първа висока степен на потенциална опасност и неговият собственик е задължен да го поддържа в изправно техническо състояние, което да осуетява по всякакъв начин настъпването на неблагоприятни вредни последици, пряко застрашаващи живота и здравето на гражданите и целостта на техническата инфраструктура.

Направеното възражение в жалбата, че вече има дадено сходно предписание и към момента на издаване на оспореното такова, е бил налице висящ процес, съдът намира за неоснователно. В действителност по отношение на същия язовир е дадено

предписание с констативен протокол № 04-03-13/02.06.2023г., а именно: „Да се предприемат действия по полагане на водосъбиратели по короната и заплочени водостоци по мокрия откос. Срок на изпълнение: 30.12.2023г.“, като обжалваното предписание по адм.дело № 8798/2023г. по описа на Административен съд -София град касае съвсем различна част от язовира. Съпоставката между двата констативни протокола води до извода, че същите нямат идентично съдържание, издадени са в отделни самостоятелни производства и касаят различни проблемни зони на язовира.

Целта на ЗВ е да се предотвратят или намалят вредните последици за човешкия живот и здраве и околната среда, като тази цел се постига именно чрез извършване на контрол за техническото състояние и безопасната експлоатация на язовирните стени и съоръженията към тях.

По изложените съображения оспореният акт е законосъобразен, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

С оглед изхода на спора на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, чл. 24 от НЗПП на ответника по оспорването следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 29-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“ срещу дадено предписание с констативен протокол № 04-03-14 от 14.08.2024 г., съставен от длъжностни лица в Регионален отдел на Главна дирекция „Надзор на язовирните стени и съоръжения към тях“ - „С. централна България“ към Държавна агенция за метрологичен и технически надзор.

ОСЪЖДА Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовирите“ да заплати на Държавна агенция за метрологичен и технически надзор сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: